

Idegennek tűnik számomra ez a példabeszéd. Mintha Isten körbevonná kerítéssel azt, ami az övé, mintha védeni kéne másoktól. Mintha lennének mások, és lennének mi. Pedig amikor elküldte nekünk a fiát, épp az ellenkezőjét akarta kifejezni nekünk - hogy nincsenek csoportok, mindannyian az ő gyermekei vagyunk. Sokszor az, amit Istenről gondolunk, inkább tükrözi a saját látásmódunkat, mint azt, amilyen Ő valójában. Mekkora lépés, amikor el tudjuk dobni azt az Isten-reprezentációt, mely az életünk során kialakult bennünk, s át tudja venni a helyét valami jobb. Olyan ez, mint egy nagy-takarítás, néha le kell ásni az alapokig, s újra elkezdni építkezni, immár szilárdabb alapokon. Vajon mi az, amit én tulajdonítok Istennek, én aggatok rá, azzal szemben, amilyen ő valójában? Fel tudom ezt ismerni, és el tudom engedni? Vagy megrémiszt, és ragaszkodom hozzá, ragaszkodom a biztonságérzetemhez, olyannyira, mint a példabeszédben, hogy mindent megteszek, hogy ez ne kerüljön a Úr tudomására? Ez a fajta vakság odáig vezethet minket, mint a szolgákat, akik irracionális módon azt hiszik, ha megölik a fiút, utána megkapják az örökségét. Átszövi ez az életünket, mikor nem ismerjük be, hogy hibáztunk, csak bizonygatjuk azt, hogy a másik mit tett. Mikor nem kérünk segítséget, mert azt hisszük, nekünk egyedül is megy.

Meglepő az a rész is, miszerint az Úr gonoszul elveszti azokat, akik rosszat tettek neki. Mintha visszaköszönné a korai, ószövetségi gondolkodás, miszerint "szemet szemért". Ez az elv már egy előrelépés volt ahhoz képest, amit a korai törvények előírtak, viszont egyáltalán nem illik Jézushoz. Ő ezt az elvet túlhaladta, s egy új látásmódra sarkallt minket. Sokkal inkább mutatja ezt az elbeszélés azon része, ahol elküldi a fiát nekünk. Nem bosszút áll a megvert, meggyilkolt szolgákért, hanem kinyújtja a kezét, elküldi a fiát, mert nem adja fel, hogy ki tudjunk lépni abból a vakságból, amiben vagyunk. És talán ez az, ami a legnehezebb: bizonyára mindannyiunkkal előfordult, hogy elfogyott minden erőnk, hogy már nem volt több energiánk, de mégis odafordultunk a másikhoz, s azt mondtuk: "nézd, itt a legértékesebb kincsem (a fiam), nyiss te is felém". S hányszor megesett velünk az, hogy erre azt a reakciót kaptuk, hogy megölték bennünk az utolsó reménységet, azt a keveset is, amink volt. S ha ekkor tudunk a másik felé szeretettel, de legalább valamiféle megértéssel fordulni, akkor derül ki, hogy Jézus tanítását valóban megértettük-e.

Botlik Barnabás (kvcs), Budapest